

Ποιος είναι ο νεοκαταταγείς άγιος Μελέτιος, ο εν Υψενή Ρόδου;

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Στις 27 Νοεμβρίου 2013 το Οικουμενικό Πατριαρχείο συγκατέλεξε στο Αγιολόγιο της Εκκλησίας τους Πορφύριο Κausοκαλυβίτη και Ιερομόναχο Μελέτιο, τον εν Υψενή Ρόδου. Στο ορθόδοξο πλήρωμα της χώρας μας ο πρώτος είναι ευρύτερα γνωστός, μιας και έζησε σχετικά πρόσφατα (1906-1991). Ποιος είναι όμως ο δεύτερος πρόσφατα καταταγείς άγιος;

Ο όσιος Μελέτιος, λοιπόν, γεννήθηκε στο χωριό Λάρδος της Ρόδου περί τα τέλη του 18ου αιώνα. Το κοσμικό του όνομα ήταν Εμμανουήλ και από μικρός έλαβε «παιδεία και νουθεσία Κυρίου» από τους γονείς του (επίσης όπως και ο άγ. Πορφύριος). Τα θεία γράμματα τα διδάχθηκε από τον εφημέριο της γενέτειράς του. Από την παιδική ηλικία, επίσης, επέδειξε έντονα φιλανθρωπικό και ελεήμον πνεύμα, παρά τις επιπλήξεις των γονέων του.

Άλλο ένα χαρακτηριστικό της παιδικής του ηλικίας ήταν ότι του άρεζε να

απομονώνεται και να προσεύχεται σε απολύτως ήσυχη ατμόσφαιρα. Συνήθιζε μάλιστα να βρίσκει καταφύγιο για την προσευχή του σε μια σπηλιά, κοντά στο αρχαίο αλλά εγκατελειμμένο μοναστήρι του Ύψους, το οποίο τιμώταν στο όνομα της Παναγίας. Σύμφωνα με την παράδοση, ένα βράδυ, κατά την ώρα της προσευχής είδε ένα φως να του υποδεικνύει την τοποθεσία που βρισκόταν μία άγνωστη έως τότε εικόνα της Παναγίας.

Στις επόμενες ημέρες σε νέο όραμα, η Θεοτόκος του ζήτησε να ανεγείρει ναό στο όνομά της και να ξαναχτίσει το Μοναστήρι. Ο νεαρός Εμμανουήλ υπάκουσε στην προσταγή της και αμέσως ξεκίνησε τις απαραίτητες ενέργειες για την επανίδρυση της μονής. Την ίδια περίοδο εκάρη μοναχός, παίρνοντας το όνομα Μελέτιος.

Σύντομα απέκτησε μεγάλη φήμη για τα υψηλά μέτρα της άσκησής του. Έτσι ο Επίσκοπός του τον προεχείρισε σε Διάκονο και στη συνέχεια σε Πρεσβύτερο, Πνευματικό και Ηγούμενο της επανιδρυθείσας Μονής. Ο Μελέτιος κατέστη σημαντική πνευματική προσωπικότητα της νήσου, καθώς ενίσχυε πολλαπλά το φρόνημα των κατοίκων της. Εξομολογούσε στο μοναστήρι του αλλά και στα χωριά, τα οποία επισκεπτόταν για να νουθετήσει τους πιστούς. Πραγματοποιούσε επίσης θεραπείες, προστάτευε τους κατατρεγμένους (ιδίως από τους Οθωμανούς δυνάστες), ενώ ακόμα διακρίθηκε στην ελεημοσύνη και τη φιλοξενία.

Η δράση του αυτή άρχισε να ενοχλεί τους κατακτητές και η δυσφορία τους έγινε έντονη όταν πληροφορήθηκαν ότι συνιστούσε στις Ελληνίδες να μη συνάπτουν σχέσεις μαζί τους. Μάλιστα, κάποιοι από αυτούς αποπειράθηκαν να τον δολοφονήσουν, αλλά αυτός το πληροφορήθηκε και κρύφτηκε σε ένα άγνωστο για τους διώκτες του σπήλαιο. Οι τοπικές παραδόσεις κάνουν λόγο για πολλά θαυμαστά γεγονότα, με τα οποία η θεία Χάρη τον προστάτευε από τους κινδύνους που τον απειλούσαν.

Προς το τέλος του επίγειου βίου του, έζησε την οδυνηρή εμπειρία μιας αισχροφάνειας. Μια διανοητικά ανάπηρη κοπέλα απέκτησε παιδί από κάποιον Τούρκο, αλλά κατηγορήθηκε σαν δράστης ο πρεσβύτερος και εξαϋλωμένος από την άσκηση Μελέτιος. Ο αγνός λευίτης μάλιστα άφησε την τελευταία του πνοή μπροστά στον Μητροπολίτη Ρόδου, καθώς μαχόταν για την αθωότητά του. Σύντομα όμως αποδείχθηκε η αλήθεια και ετάφη με τιμές. Όταν δε ανοίχθηκε ο τάφος του, μια έντονη ευωδία πλημμύρισε το χώρο αποδεικνύοντας τη θεία ευαρέσκεια για τη βιοτή του.

Τα τίμια λείψανά του αποτελούν πηγές ιάσεων και θαυμάτων μέχρι τις μέρες μας. Η οσία μνήμη του τιμάται στις 12 Φεβρουαρίου.